

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 4181/18
08.07.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирослав М. Рњаковић, адвокат из Београда, ул. Десанке Максимовић бр. 21/5, поднетој против туженог Републичког геодетског завода Републике Србије, Београд, Булевар војводе Мишића бр. 39, ради поништаја решења 07-3 Број: 952-02-22-5960/2016 од 06.02.2018. године, уз учешће заинтересованог лица „Б.Б.” ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Светлана Анђелковић – Милошевић из Београда, ул. Косовска бр. 34, у катастарској правној ствари, након усмене јавне расправе одржане дана 07.07.2022.године, у нејавној седници већа одржаној дана 08.07.2022.. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се ОДБИЈА

II ОДБИЈА се захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. из ..., ул. ... бр. ..., да заинтересованом лицу „Б.Б.” ..., ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба А.А. из ..., изјављена против решења Службе за катастар непокретности Београд 2, број 952-02-010-3365/2013 од 14.06.2013. године. Ожалбеним решењем од 14.06.2013. године дозвољава се у листу непокретности број ... КО Вождовац забележба решења о извршењу број 11 И бр. 14514/13 од 15.05.2013. године, издатог од стране Првог основног суда у Београду, одређеног на основу заложне изјаве оверене пред Првим основним судом у Београду Ов. бр. I 158635/2011 од 12.10.2011. године, ради намирења потраживања извршног повериоца „Б.Б.” а.д. ..., ул. ... бр. ..., према извршном дужнику А.А. из ..., ул. ... бр. ..., по Уговору о кредиту број 112-28050/11 од 14.10.2011. године и

то: преостали део од EUR 30.896,01 у динарској противвредности по средњем курсу важећем на дан уплате, са каматом на износ главнице кредита по стопи од 13% на годишњем нивоу, почев од 26.10.2011. године па до исплате, као и све трошкове извршења по АТ и ТТ и то забележбом решења о извршењу у јавну књигу, утврђењем вредности непокретности и продајом непокретности у власништву извршног дужника и то: на стану бр. 1 кроз приземље, спрат и поткровље зграде, у улици ... бр. ..., те намирењем извршног повериоца из износа добијеног продајом и уплатом на текући рачун извршног повериоца који је наведен, који се води код „Б.Б.“, на непокретности означеној у В-листу 2. део и то: улазу 21а, приземљу, стану број 1 кроз приземље, спрат и поткровље, корисне површине 143 м², који је уписан као посебан део зграде број 1, изграђене на кат. Парцели ... (тачка 1. диспозитива). Промене из става 1. овог диспозитива спровеће се одмах по коначности овог решења (тачка 2). У Г листу уписује се забележба ради чињења видљивим да решење није коначно (тачка 3). Тачкама 4. и 5. диспозитива обавезана је „Б.Б.“ да плати републичку административну таксу и накнаду за провођење промене.

Тужила је у тужби коју је поднела 12.03.2018. године, преко пуномоћника, оспорила решење туженог, као и првостепени акт, због неправилне примене закона, другог прописа или општег акта, непоступања по правилима поступка приликом доношења побијаног решења и због нетачног и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Истиче да тужени одлучујући у поступку по жалби није у потпуности испитао наводе из жалбе, с обзиром да из њих јасно произлазе разлози незаконитости потврђеног првостепеног решења, те самим тим није исправно одлучио. Истиче да је у жалби већ истакнуто да је првостепено решење незаконито, преурањено и засновано на непотпуно утврђеном чињеничном стању, а имајући у виду чињеницу да је побијаним решењем исто потврђено, да је више него очигледно да су се недостаци пренели и на коначно решење. Истиче да је првостепени орган повредио одредбе поступка не допуштајући хипотекарном дужнику, овде тужили, да се изјасни на наводе банке по захтеву за забележбу хипотекарне продаје, чиме је повређено тужилино право на учешће у поступку и начело контрадикторности управног поступка, па је решење незаконито. Поред тога, истиче да тужила није примила ни један од два акта која морају претходити подношењу захтева за забележбу хипотекарне продаје, дакле, ни прву опомену нити опомену у продаји непокретности. Стога банка као хипотекарни поверилац није могла првостепеном органу доказати да су ови акти достављени тужили, а што је нужан услов који мора бити испуњен да би првостепени орган могао донети ожалбено решење. Стога, из тих разлога, постоји испуњеност жалбеног разлога непотпуно утврђеног чињеничног стања, а што је уз повреде одредаба поступка довело до погрешне примене материјалног права. Предложила је да суд уважи тужбу тужиле и поништи оспорено и првостепено решење и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном органу, уз обавезу туженог да тужили надокнади трошкове по АТ и ТТ. Поред наведеног, у тужби је затражила и одлагање извршења другостепеног решења, о чему је суд донео решење којим се тај захтев одбацује од 15.03.2018. године.

Тужени је у одговору на тужбу који је примљен у Управном суду дана 05.07.2018. године, истакао неоснованост тужбених навода, остајући у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да суд донесе пресуду којом се тужба одбија као неоснована.

Заинтересовано лице „Б.Б.“ је у одговору на тужбу, преко пуномоћника, који је примљен у Управном суду дана 07.03.2022. године, навео да је тужба потпуно

нејасна, неоснована, противречна сама себи и садржински мањкава, поред чињенице да садржи неистините тврдње и нетачне изјаве. Истиче да је дана 04.10.2011. године закључен уговор о кредиту број 112-28050/11 између заинтересованог лица, као повериоца и В.В. д.о.о. ..., ул. ... бр. ..., кога заступа директор, овде тужиља А.А., као дужника, а као средство обезбеђења по основу овог уговора је, између осталог, конституисано заложно право – хипотека на непокретности заступника привредног друштва А.А., по основу заложне изјаве оверене пред Првим основним судом у Београду Ов. I број 158635/2011 од 12.10.2011. године на непокретности наведеној у ожалбеном решењу. Наводи да како дужник из уговора о кредиту није измиривао своје обавезе, заинтересовано лице је поднео предлог за извршење на основу наведене заложне изјаве, па је Први основни суд донео решење о извршењу И. бр. 14514/13 ид 15.05.2013. године против извршног дужника А.А. ради наплате потраживања у износу од 30.896,01 EURO са каматом почев од 26.10.2011. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан уплате, а по предлогу заинтересованог лица извршење које је одређено наведеним решењем настављено је пред Јавним извршитељем Мирјаном Димитријевић под пословним бројем ИИ 701/18. Како је наведеним решењем о извршењу Првог основног суда одређено спровођење на предметној непокретности, а у складу са заложном изјавом, извршен је упис забележбе решења о извршењу у складу са одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу. Наводећи одредбе члана 104. ЗИО, истиче да је тужба очигледно поднета без основа, имајући у виду да су и заинтересовано лице и надлежни органи поступали у свему у складу са прописима, а нарочито у складу са Законом о извршењу и обезбеђењу. Указује да тужиља у тужби говори о упису забележбе хипотекарне продаје, али је јасно да је у питању упис забележбе решења о извршењу, а не хипотекарне продаје. Такође, тужиља само наводи уговор о стамбеном кредиту од 27.03.2006. године којим образлаже постојање уговорног односа између заинтересованог лица и ње, а тужиља и заинтересовано лице су закључили и уговор о кредиту број 112-28050/11 од 04.10.2011. године о ком је било речи, па је описани извршни поступак покренут ради наплате потраживања по основу уговора о кредиту од 04.10.2011. године. У вези са наводима тужбе истиче да се у конкретном случају не само не ради о забележби хипотекарне продаје већ о забележби решења о извршењу него и да у управном поступку нема начела контрадикторности, односно расправног начела, па су тако ови разлози подношења тужбе очигледно неосновани. У вези са наводима о опоменама о продаји непокретности, истиче да је заинтересовано лице покренуло извршни поступак – судски поступак продаје заложене непокретности, па се немају ни примењивати одредбе Закона о хипотеци којима се уређује вансудска продаја већ ЗИО. Имајући у виду наведено, предложио је да суд тужбу тужиље одбије у целисти и обавезе тужиљу да заинтересованом лицу надокнади све трошкове поступка опредељујући трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 19.800,00 динара који укључује 20% ПДВ-а.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 07.07.2022. године. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), у присуству пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству пуномоћника тужиље и туженог органа, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

На одржаној расправи, заинтересовано лице је преко пуномоћника остало код навода из одговора на тужбу, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Других предлога за допуну доказног поступка није имао. предложио је да суд тужбу одбије.

Захтевао је трошкове поступка на име састава одговора на тужбу у износу од 19.800,00 динара и за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара уваћане за ПДВ, односно износ од 21.600,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, речи на усменој расправи и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, првостепени орган је донео ожалбено решење поступајући по достављеном решењу о извршењу 11 И 14514/13 од 15.05.2013. године донетим од стране Првог основног суда у Београду, налазећи да приложена исправа испуњава услове из чл. 84. до 88. Закона о државном премеру и катастру. Одлучујући о изјављеној жалби тужиле другостепени орган је нашао да је исправно поступио првостепени орган доносећи ожалбено решење, наводећи да је увидом у лист непокретности број ... КО Вождовац утврђено да је на стану број 1 који се налази у улазу ..., површине 143м², који је уписан као посебан део зграде број 1 изграђене на кат. парцели број ..., носилац права својине А.А., овде тужилца, са делом поседа 1/1, а увидом у решење 11 И 14514/13 од 15.05.2013. године донето од стране Првог основног суда у Београду, утврђено је да је то решење донето у правној ствари извршног повериоца „Б.Б. против извршног дужника, овде тужиле и да се одређује извршење на непокретности извршног дужника и то на стану број 1у улазу ..., површине 143м², који је уписан као посебан део зграде број 1 изграђене на кат. парцели број .... Цитирајући одредбе члана 88. тада важећег Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09 и 18/10) и члан 39. став 1. тада важећег Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС”, број 31/11) навео је да је решење Првог основног суда 11 И 14514/13 од 15.05.2013. године, извршна исправа и да је првостепени орган правилно оценио да то решење представља подобну исправу за упис предметне забележбе налазећи да је првостепени орган на основу правилно утврђеног чињеничног стања донео правилну и на закону засновану одлуку, те да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари изнети жалбени наводи да је на решење о извршењу уложен приговор, а да другостепени орган није донео одлуку те да је банци упућен захтев да дуг отплаћује у договореном износу. На основу утврђеног чињеничног стања, тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења применом одредбе 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Одредбама члана 88. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, број 72/09.....18/10), прописано је да је јавна исправа на основу које се може извршити упис одлука суда, другог државног органа или организације која врши јавна овлашћења, који су по закону надлежни да доносе одлуке којима се одлучује о правима, односно о другим чињеницама које се уписују у катастар непокретности (став 1). Јавна исправа да би била подобна за упис мора бити правноснажна (став 2).

Одредбом члана 39. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС”, број 31/11), прописано је да је правни лек у поступку извршења и обезбеђења одређеног у извршном поступку приговор. Чланом 40, којим је уређен приговор на решење о извршењу на основу извршне исправе, ставом 4. прописано је да приговор не одлаже извршење решења, осим ако је законом другачије прописано.

Са наведеним у вези, чланом 104. истог закона прописано је да се извршење на непокретности спроводи забележбом решења о извршењу или закључка извршитеља о спровођењу извршења у јавну књигу, утврђењем вредности

непокретности, продајом непокретности и намирењем извршних поверилаца из износа добијеног продајом.

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање, оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је исто донето без повреда правила поступка који је спроведен у складу са процесним законом, применом релевантног материјалног права и засновано на правилно утврђеном чињеничном стању. Оспореним решењем, цењена су сва питања и околности која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење оспореног решења садржи довољне разлоге којима се руководио тужени орган при оцени оспореног решења које прихвата и Управни суд. И по оцени Управног суда правилно је поступио првостепени орган када је испитујући услове за упис предметне забележбе, нашао да је решење о извршењу број 11 И бр. 14514/13 од 15.05.2013. године, издато од стране Првог основног суда у Београду, одређено на основу извршне исправе- заложне изјаве тужиље оверене пред Првим основним судом у Београду Ов. бр. I 158635/2011 од 12.10.2011. године, подобна исправа на основу које се може извршити упис, па је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, све имајући у виду да се у складу са цитираним одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу извршење на непокретности спроводи забележбом решења о извршењу или закључка извршитеља о спровођењу извршења у јавну књигу, утврђењем вредности непокретности, продајом непокретности и намирењем извршних поверилаца из износа добијеног продајом, при чему приговор сходно цитираним одредбама истог закона не одлаже извршење решења донетог на основу извршне исправе.

Имајући у виду наведено, Суд је оценио неоснованим истакнуте наводе тужбе, за које налази да су поновљени жалбени наводи који су довољно размотрени, правилно оцењени као неосновани и код наведеног чињеничног и правног стања без утицаја на другачије одлучивање.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде у ставу I.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, имајући у виду успех тужиље у овом спору, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде применом одредаба чл.150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС”, бр.72/11...18/20), који се сходно примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев заинтересованог лица за трошкове спора Суд је нашао да је заинтересовано лице имало трошкове за састав одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара сходно Тар. броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” бр. 121/12 ...37/21; у даљем тексту: Тарифа), као и за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката на јавној расправи од 07.07.2022. године, у износу од 18.000,00 динара сагласно Тарифном броју 44. став 1. ал. прва и став 2. Тарифе, све у вези са одредбама члана 15. Тарифе, што износи укупно 34.500,00 динара, колико је и досудио заинтересованом лицу као у ставу III диспозитива ове пресуде на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и применом одредаба чл. 150, 153. став 1, члана 154. и члана 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима. Суд заинтересованом лицу није признао већи износ на име трошкова спора преко досуђеног, а до захтеваног на име увећања трошкова за састав одговора на тужбу и заступања за 20%

на име пореза на додату вредност с обзиром да пуномоћник заинтересованог лица није приложио рачун о извршеним адвокатским услугама, а што је у складу са измењеним правним ставом Врховног касационог суда према коме странка, коју је у успешно окончаној парници заступао адвокат, обвезник пореза на додату вредност, има право на накнаду трошкова на име ПДВ-а на адвокатску услугу, при чему као доказ треба да приложи рачун о извршеним адвокатским услугама, осим у случајевима када посебним прописима није установљена обавеза издавања рачуна. Ово са разлога што, у конкретном случају, пуномоћник тужиоца није приложио адекватан доказ о извршеним адвокатским услугама, односно није приложио доказ о накнадно придодатом износу на име ПДВ-а, већ је приложио Потврду о извршеном евидентирању за ПДВ, те нису испуњени услови за примену одредбе члана 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рада адвоката, у вези са чланом 23. став 1. Закона о адвокатури („Службени гласник РС”, бр. 31/11 и 24/12). Наиме, обављење ПДВ активности подразумева поред осталог и обрачунавање и плаћање ПДВ-а за извршени промет ових услуга, а у конкретном случају нема доказа да је поводом извршеног промета адвокатских услуга, исказани ПДВ за пружене услуге заступања заиста и плаћен.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.07.2022. године, 8 У 4181/18

Записничар
Немања Вујовић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ